

Arrest

nr. 350 452 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER *loco* advocaat P. HEYVAERT, en van attaché F. DEWITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 9 september 2022 geregistreerd in Catania (IT) wegens illegale grensoverschrijding, maar verzoeker reisde door naar België en diende alhier op 26 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde op 19 december 2022 vast dat het verzoek om internationale bescherming in België diende te worden behandeld omdat de termijnen in de zogeheten Dublin-procedure niet waren gerespecteerd. Het dossier werd op 16 februari 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 7 december 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 11 december 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Gul Salak in het district Chapadara van de provincie Kunar. U bent soenniet. U bent tot de twaalfde graad naar school geweest en heeft niet gewerkt in Afghanistan.

In 1388 (2009) begonnen uw vader S.(…) S.(…) en uw neef M.(…) M.(…) te werken in Kunar in een logistiek bedrijf genaamd A.(…) B.(…) dat contracten afsloot met Binnenlandse Zaken om onder meer etenswaren te leveren aan de overheid. Omwille van problemen met de taliban bent u samen met uw familie verhuisd naar Jalalabad in 1391 (2012). Enkele jaren nadat uw vader en uw neef begonnen te werken in het logistiek bedrijf, openden zij een benzinstation genaamd I.(…) I.(…) in Kunar. Het benzinstation sloot contracten af met verschillende overheidsbedrijven en de Amerikanen voor de levering van gas, benzine en diesel. Uw vader stond aan het hoofd van beide bedrijven. U hielp af en toe tijdens uw vakantie uw neef M.(…) in het benzinstation. De eerste problemen begonnen in 1388 (2009). Uw neef en vader werden telefonisch bedreigd. De taliban stuurde ook bedreigingen en ‘sjalps’ (papieren) naar u en uw familie. U werd meegenomen door de taliban en enkele dagen vastgehouden. U werd er geslagen en mishandeld. Uw neef en vader dienden zich aan te geven bij de taliban. Er werd een bom gegooid naar uw huis in Jalalabad. Enkele personen, waaronder S.(…) B.(…), hadden gelden gestolen en werden hierdoor veroordeeld en opgesloten in de gevangenis. Na de machtsovername werden zij vrijgelaten en voegden zij zich bij de taliban. Zij willen wraak nemen op u en uw familie. Uw huis en het benzinstation zijn in de handen gevallen van de taliban. Ongeveer drie maanden voor de machtsovername bent u gehuwd met S.(…). Twee maanden na de machtsovername bent u met uw neef M.(…) M.(…) gevlucht uit Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en Frankrijk om op 23 september 2022 te arriveren in België. Op 26 september 2022 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Uw neef S.(…) M.(…) M.(…) (O.V. nummer (...), CG (...)) diende eveneens op 26 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in te België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van brieven van de taliban, een kopie van contracten en formulieren van Binnenlandse Zaken voor de levering van etenswaren, een kopie van de vergunning van het benzinstation in Kunar, een kopie van een zakelijke kaart van uw neef M.(…), een kopie van contracten en bijhorende documenten voor de levering van gas aan overheidsbedrijven, een kopie van een bankdocument, een kopie van een contract met generaal S.(…) S.(…) A.(…), een kopie van vergunningen, een kopie van foto's van S.(…) B.(…) en een kopie van foto's van de taliban aan uw huis neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader en uw neef gewerkt hebben in bedrijven die contracten afsloten met onder meer Binnenlandse Zaken en allerlei overheidsbedrijven (CGVS p. 8-9, 17).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst haalt u aan dat uw vader S.(…) S.(…) en uw neef M.(…) M.(…) gewerkt hebben in een logistiek bedrijf en in een benzinstation waar contracten werden afgesloten met de overheid (CGVS p. 8-9, 10-11). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat uw verklaringen omtrent het bestaan van deze bedrijven waarvan uw vader het hoofd was en uw verklaringen omtrent de tewerkstelling van uw vader en neef binnen deze bedrijven plausibel zijn. Echter dient te worden aangestipt dat het gegeven dat u de zoon zou zijn van een man die aan het hoofd stond van bedrijven die contracten afsloot met onder meer de overheid niet volstaat voor de automatische toekenning van internationale bescherming. U dient geloofwaardige vervolgingsfeiten aan te tonen. U bent hierin niet geslaagd (infra). In uw hoofde wordt immers geen risico aangenomen en dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste dient te worden benadrukt dat u zelf weinig te maken had met de bedrijven. U werkte immers zelf niet in Afghanistan, hetgeen u bevestigt (CGVS p. 5). Het gegeven dat u zich af en toe tijdens uw vakantie bevond in het benzinstation van uw neef M.(…), verandert hier niets aan (CGVS p. 10). Daarnaast is het van belang te wijzen op het feit dat uw vader en neef reeds in 1388 (2009) werkten voor het logistiek bedrijf en u

stelt dat de problemen gelijktijdig in 1388 (2009) zijn begonnen (CGVS p. 6, 9, 15). U bent echter pas twee maanden na de machtsovername gevlucht uit Afghanistan (CGVS p. 17). U heeft dus zeer lang gewoond en geleefd in Afghanistan alvorens u besloot Afghanistan te verlaten zonder hierbij geloofwaardige problemen te hebben ondervonden ondanks de sterke aanwezigheid in uw regio van vijandige groeperingen zoals de taliban en Daesh (infra).

Uit verschillende rapporten van de EUAA is immers gebleken dat de taliban en Daesh zeer sterk aanwezig waren in Nangarhar, Jalalabad en Kunar in de periode dat u daar woonde en leefde. Zo blijkt uit het EUAA rapport van 2016 dat in de periode van 1 januari tot 31 augustus 2015 bijna 2000 veiligheidsincidenten gebeurd zijn in de provincie Nangarhar (EUAA rapport 2016, p. 108). In dezelfde periode waren er ruim 1000 veiligheidsincidenten in de provincie Kunar (EUAA rapport 2016, p. 112). Het meeste geweld vond bovendien plaats in Jalalabad. Sinds 2012 was de provincie Nangarhar een zeer strategische provincie voor de taliban (EUAA rapport 2016, p. 108). Informatie hiervan werd bijgevoegd in het administratief dossier. In 2017 werden Nangarhar en Kunar door de United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) beschouwd als een van de meest door conflicten getroffen provincies (EUAA rapport 2018, p. 98, 113). Sinds augustus 2017 werd Jalalabad bovendien gemarkeerd door een grote verslechtering van de veiligheid, veroorzaakt door een toename van grote misdaden, waaronder het aanvallen van zakenlieden, industriëlen en artsen (EUAA rapport 2018, p. 116). Informatie hiervan werd bijgevoegd in het administratief dossier. Van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 vonden minstens 705 gewelddadige evenementen plaats in Nangarhar, waarvan Jalalabad één van de meest getroffen gebieden was (EUAA rapport 2020, p. 233). Informatie hiervan werd bijgevoegd in het administratief dossier.

Uit voorgaande blijkt dan ook dat de situatie in de regio waar u verbleef zeer onstabiel en onveilig was. Het is opmerkelijk dat u zo lang heeft kunnen verblijven in Afghanistan en dat u pas twee maanden na de machtsovername gevlucht bent uit Afghanistan wanneer de taliban, Daesh en andere vijandige groeperingen zeer sterk aanwezig waren in uw regio en in grote mate gewelddaden gepleegd hebben ten aanzien van zakenmensen en burgers in het algemeen. Uw gedrag stemt ook niet overeen met hetgeen verwacht kan worden van iemand die daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft. Zo besloot u bijvoorbeeld slechts enkele maanden voor de machtsovername te huwen met uw vrouw S.(...), wat er toch op wijst dat u tevreden was met uw leven (CGVS p. 5). U stelt ook in 1391 (2012) te zijn verhuisd van Kunar naar Jalalabad, naar uw zeggen omwille van problemen met de taliban, maar uw vader en neef besloten in dezelfde provincie Kunar enige tijd nadien een benzinstation te openen waar u zich ook af en toe bevond om te helpen in de vakantieperiode (CGVS p. 6, 10-11). Wanneer u dan ook geconfronteerd wordt met het feit dat u zo lang verbleven heeft in Afghanistan ondanks de door u beweerde talrijke en langdurige problemen en gevraagd wordt te verduidelijken om welke reden u pas twee maanden na de machtsovername Afghanistan verlaten heeft, antwoordt u dat er zowel in het dorp in Kunar als in Jalalabad de controle was van de overheid, u in Jalalabad volledig beschermd was en u toen geen vrees had (CGVS p. 16). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt te verduidelijken wat u bedoelt met uw verklaring dat u toen geen vrees had, zegt u opnieuw dat u in een plaats woonde die sterk beveiligd was en de taliban niet kon komen naar de plaats waar u woonde of waar u zich naartoe begaf (CGVS p. 17). Dit kan niet overtuigen en is op drie punten tegenstrijdig. Ten eerste is dit tegenstrijdig met uw verklaring dat de regio waar u woonde in Kunar en Jalalabad gecontroleerd werd door de taliban en Daesh (CGVS p. 6). Op de vraag of de taliban vrij kon rondlopen, antwoordt u: "zij liepen vrij rond, want de controle was in hun handen, de overheid was niet aanwezig, ze beslisten over alles" (CGVS p. 7). Ten tweede is dit tegenstrijdig met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die plaatsvonden voor de machtsovername zoals bijvoorbeeld uw verklaring dat twee en een half jaar voor de machtsovername een bom gegooid werd naar uw huis in Jalalabad (CGVS p. 8-9, 14, 17). Ten slotte is dit tegenstrijdig met de beschikbare landeninformatie (supra). De rapporten van de EUAA tonen immers aan dat de veiligheidssituatie in Kunar en Jalalabad zeer ernstig, onstabiel en onveilig was in de periode dat u daar woonde en leefde. Niet alleen zijn uw verklaringen tegenstrijdig, maar ook heeft u geen aannemelijke verklaring voor het feit dat u pas twee maanden na de machtsovername Afghanistan verlaten heeft. Dit leidt direct tot een inbreuk op de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielrelaas.

Vervolgens wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten ten aanzien van u of uw familie die u beweert te hebben ondervonden in Afghanistan. Ten eerste wordt geen geloof gehecht aan de problemen die zouden zijn begonnen in 1388 (2009) waardoor u en uw familie zijn verhuisd van Kunar naar Jalalabad in 1391 (2012) (CGVS p. 6, 15). Zoals reeds eerder gesteld (supra), is het ongeloofwaardig dat er problemen waren met de taliban in Kunar omwille van samenwerking met de overheid, aangezien uw vader en neef in Kunar besloten na de verhuis een benzinstation te openen die ook contracten afsloot met de overheid (CGVS p. 6, 8-9, 10-11). Dit houdt totaal geen steek. Voorts stelt u dat u en uw vader en neef bedreigd werden door de taliban, onder meer door middel van 'sjalps' (CGVS p. 12). Wanneer echter u gevraagd wordt te verduidelijken welke informatie u heeft over de taliban die de bedreigingen geuit en sjalps gestuurd hebben, ontwijkt u steeds de vraag en geeft u een vage uitleg over het gebruik van 'sjalps' en dreigbrieven (CGVS p. 12-13). Vervolgens stelt u dat de taliban u meegenomen heeft en u voor enkele dagen vastgehouden werd (CGVS p. 13-14). Hieraan wordt ook geen geloof gehecht. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers onvoldoende doorleefd. Zo kan u geen zinvolle informatie verschaffen over de talibanleden die u vastgehouden zouden hebben nadat u hiernaar meermaals gevraagd werd (CGVS p. 13-14). U geeft louter een zeer oppervlakkige en algemene omschrijving van de persoon die u mishandeld zou hebben, zoals hij

was jong, had een lange baard en lang haar en droeg grote kledij (CGVS p. 14). Ook bent u niet in staat doorleefd te vertellen wat u gedaan heeft gedurende deze twee dagen dat u vastgehouden werd. U zegt beknopt dat u niets gedaan heeft en geslagen werd (CGVS p. 14). Bovendien is dit volstrekt tegenstrijdig met uw verklaring dat u nooit contact gehad heeft met de taliban (CGVS p. 6-7). Aan uw verklaring dat een bom naar uw huis in Jalalabad werd gegooid, werd reeds eerder geen geloof gehecht (supra). Dit is immers tegenstrijdig met uw verklaring dat u in Jalalabad in een gebied verbleef dat volledig beschermd was en de taliban niet kon komen naar de plaats waar u woonde (CGVS p. 14, 16-17). Het is een blote bewering uit uw hoofde dat uw vader en neef telefonisch bedreigd werden (CGVS p. 8-9, 15). Ondanks deze bedreigingen bleven uw vader en neef bovendien voor zeer lange tijd werken in Afghanistan. U benadrukt zelf ten slotte dat de bedreigingen niet ernstig waren (CGVS p. 15). Ook is het een blote bewering uit uw hoofde dat de personen die geld zouden gestolen hebben wraak zouden willen nemen op u en uw familie. Aan uw bewering dat u hen vreest omdat ze vandaag de dag taliban zouden zijn, wordt evenmin geloof gehecht (CGVS p. 9, 15). Ten eerste legt u geen enkel authentiek bewijsdocument neer dat de daadwerkelijke diefstal aantoont. Ten tweede legt u geen enkel authentiek bewijsdocument neer dat uw band met deze personen aantoont. Ten slotte legt u geen enkel authentiek bewijsdocument neer dat aantoont dat zij lid zijn bij de taliban. Ook is het een blote bewering uit uw hoofde dat de taliban nu het benzinestation in handen heeft en uw huis in beslag heeft genomen (CGVS p. 9). U legt hiervan geen enkel authentiek bewijsdocument neer. Opmerkelijk ten slotte is het feit dat niemand van de collega's van uw vader en neef binnen de bedrijven bedreigd is geweest of problemen heeft ondervonden. Ze waren niet eens op de hoogte van de problemen die u en uw familie ondervonden zouden hebben (CGVS p. 15-16). Naast het gegeven dat het zeer onwaarschijnlijk is dat niemand van de collega's op de hoogte was van de bedreigingen en problemen, getuigt het niet op de hoogte brengen van de collega's omtrent de problemen ook van een zeer beperkte betrokkenheid uit hoofde van uw vader, uw neef en uzelf.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De foto's die u neerlegt, waarvan vijf foto's waarop talibanleden te zien zijn bij uw thuis, geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen en vormen geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u geen enkel authentiek document neerlegt dat een samenwerking met de overheid aantoont (CGVS p. 17). De kopieën van de documenten die u neerlegt, hebben zeer weinig bewijswaarde en het is dan ook louter een bewering uit uw hoofde dat de bedrijven waarin uw vader en neef tewerkgesteld waren contracten afsloot met de overheid.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar

een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de

socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het CGVS in hoofde van uw neef, S.(...) M.(...) M.(...) (O.V. nummer 9.528.776, CG 22/28597), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4, 48/6 en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming onvoldoende toekomstgericht te hebben beoordeeld, gelet op de vrees voor vervolging van zijn vader en neef, die hebben gewerkt in bedrijven die contracten hadden met de voormalige Afghaanse overheid en de Amerikaanse strijdkrachten. Omdat het bestaan van deze bedrijven plausibel wordt geacht, evenals het gegeven dat verzoeker afkomstig is uit het district Chapadara in de provincie Kunar, en daarna verhuisd is naar Jalalabad in Nangarhar, meent verzoeker dat er sprake is van een objectief risico dat steun vindt in de objectieve landeninformatie. De beslissing beperkt zich volgens verzoeker echter tot een onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de (vervolgings-)feiten die hebben geleid tot zijn vertrek uit Afghanistan, en zich dus uitsluitend beperkt tot een onderzoek van de feiten uit het verleden.

Verzoeker herhaalt dat het eigenaarschap van zijn vader en zijn neef van een logistiek bedrijf en een benzinestation die diensten leverden aan de voormalige Afghaanse overheid en Amerikaanse basis niet wordt betwist. Volgens verzoeker wordt in de beslissing gesteld dat hij zelf weinig te maken had met deze bedrijven, maar hij wijst erop dat hij tijdens de schoolvakanties het werk van zijn vader diende te observeren en zo werd klaargestoomd om later zelf in het bedrijf aan de slag te gaan. Verzoeker stelt dat hij hierop in zijn middel nog terugkomt.

Vervolgens bekritiseert verzoeker het standpunt van de commissaris-generaal dat hij zich blijkbaar relatief veilig voelde omdat hij zeer lang in Afghanistan gewoond en geleefd heeft, enkele maanden voor de machtsovername nog in het huwelijk trad en pas twee maanden na de machtsovername gevlucht is, terwijl zowel de taliban als Daesh en andere groeperingen reeds langer sterk aanwezig waren in zijn regio van herkomst. Verzoeker stipt aan dat bij deze beoordeling onvoldoende rekening werd gehouden met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij hij aangaf dat zijn gezin omwille van de problemen vanuit Kunar verhuisd was naar Jalalabad, precies omdat ze aldaar in een relatief veilig gebied konden wonen. Hij brengt tevens in herinnering dat zijn advocaat *in fine* van het persoonlijk onderhoud had benadrukt dat er vóór de machtsovername een zekere vorm van bescherming was in gebieden die onder controle stonden van de voormalige Afghaanse overheid en dat Jalalabad consequent als een veilige regio werd beschouwd. Verzoeker had er trouwens zelf op gewezen dat hij pas twee maanden na de machtsovername was gevlucht omdat het dorp in Kunar en de stad Jalalabad onder overheidscontrole stonden en zij aldus beschermd waren tegen de taliban. Naar het oordeel van de commissaris-generaal, zo stelt verzoeker, zijn de verklaringen van verzoeker op drie punten tegenstrijdig:

1) verzoeker zou verklaard hebben dat zijn regio onder controle stond van de taliban en van Daesh, terwijl hij daarmee volgens hem niet zijn specifieke woonplaats bedoelde;

- 2) verzoeker situeerde de vervolgingsfeiten, zoals de bomaanslag op het huis in Jalalabad, vóór de machtsovername, terwijl dit volgens verzoeker gaat om een gerichte aanval en niet om willekeurig geweld en dit niet betekent dat er een onveiligheidsgevoel heerste, en;
- 3) uit de landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Kunar en Jalalabad zeer onstabiel was in de periode dat verzoeker er woonde en leefde, terwijl de veiligheidsomstandigheden volgens verzoeker lokaal sterk verschilden.

Hierbij wijst verzoeker ook op de verklaringen van zijn neef en op de eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over de controle in de districten van Kunar en op het standpunt van de commissaris-generaal dat de sterke regionale verschillen het conflict in Afghanistan typeren. Uit de door de verwerende partij gehanteerde landeninformatie blijkt immers, zo vult verzoeker aan, dat er sterke verschillen bestaan wat de veiligheidssituatie betreft, tussen het platteland en de steden. Specifiek met betrekking tot de provincie Nangarhar wordt gesteld dat de typologie van het geweld in de stad erg verschilt van de rest van de provincie. Op basis van de landeninformatie besluit verzoeker dat de aanslag op het huis in Jalalabad als een éénmalige gebeurtenis moet worden beschouwd, waarbij zijn familie rechtstreeks werd geviséerd. Verzoeker acht het daarom aannemelijk dat hijzelf en zijn neef pas na de machtsovername gevlucht zijn omdat Jalalabad onder de controle stond van de voormalige Afghaanse overheid die relatieve veiligheid en bescherming kon bieden. Tevens wijst verzoeker erop dat er meer Afghanen waren die voor de voormalige Afghaanse overheid of de buitenlandse troepen werkten, waardoor zij geen geïsoleerd geval waren. Pas nadat de relatieve bescherming door de Afghaanse regering wegviel, zagen ze zich genoodzaakt om te vluchten, zo stelt verzoeker.

Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten gaat verzoeker in op de overweging uit de bestreden beslissing dat het geen steek zou houden dat zijn vader en zijn neef na hun verhuis naar Jalalabad besloten een benzinestation te openen in Kunar dat contracten afsloot met de overheid. Verzoeker preciseert dat dit benzinestation in de hoofdstad van Kunar gelegen was, in het centrum, vlakbij een Amerikaanse legerbasis en verschillende instellingen. Uit de verklaringen van verzoeker en zijn neef kan overigens worden afgeleid, zo beweert verzoeker, dat het benzinestation in een stedelijk gebied lag en dat hun woonplaats in Kunar zich in landelijk gebied bevond. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een schending van de onderzoeksplicht omdat de specifieke locatie van het benzinestation in Kunar niet werd onderzocht. Uit het gegeven dat het geen steek zou houden dat verzoekers vader en zijn neef na hun verhuis naar Jalalabad alsnog een benzinestation geopend zouden hebben in de provincie Kunar, wordt in de beslissing afgeleid dat de problemen met de taliban omwille van samenwerking met de voormalige Afghaanse overheid ongeloofwaardig zijn. Volgens verzoeker is dit weinig ernstig en laat dit de landeninformatie buiten beschouwing waaruit blijkt dat Afghanen die samenwerkten met de voormalige overheid een doelwit konden zijn van de taliban.

Verzoeker gaat vervolgens in op het motief uit de beslissing dat verzoeker een vage en ontwijkende uitleg zou geven over de talibanleden die bedreigingen uitten en 'sjalps' stuurden. Verzoeker citeert zijn verklaringen en stelt dat het zogenaamde gebrek aan kennis van verzoeker over de identiteit van de talibanleden die hem bedreigden onvoldoende is om zijn verklaringen in twijfel te trekken.

Waar de commissaris-generaal verzoekers verklaringen over zijn ontvoering en vasthouding door de taliban onvoldoende doorleefd acht, is verzoeker de mening toegedaan dat hij wel degelijk zeer concrete en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over deze feiten, zoals zijn verklaringen over het accent van bepaalde personen, waaruit hij hun herkomst kon afleiden en dergelijke. Dit betekent dat zijn verklaringen volgens hem zeker niet als 'oppervlakkig' of 'weinig doorleefd' kan worden bestempeld. Verzoeker citeert hierbij bepaalde verklaringen uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Het kan volgens verzoeker niet worden ingezien welke bijkomende informatie men nog van hem verwachtte, omdat het onwaarschijnlijk is dat hij nog meer gedetailleerde informatie kon geven over hun identiteit, namen, burgerlijke staat, etc. omdat dit een te hoge bewijslast zou opleggen aan verzoeker.

Verzoeker komt terug op het motief betreffende de bomaanslag op hun huis en zijn verklaringen over de relatieve veiligheid die in Jalalabad heerste, en hij meent dat dit motief getuigt van een gebrekkige beoordeling omdat hierbij geen rekening werd gehouden met de beschikbare landeninformatie.

Naar aanleiding van het standpunt van de commissaris-generaal dat de verklaring van verzoeker dat de taliban vandaag de dag het benzinestation en het huis in beslag hebben genomen een blote bewering is, preciseert verzoeker dat het allesbehalve onwaarschijnlijk is dat de taliban het benzinestation vandaag in handen zouden hebben. Verzoeker meent dat de verwerende partij blijkbaar geen rekening wenst te houden met de drastisch gewijzigde actuele situatie.

Met betrekking tot de overweging uit de bestreden beslissing dat het zeer onwaarschijnlijk is dat niemand van de collega's van verzoekers vader of zijn neef bedreigd is geweest of problemen heeft ondervonden, zoals verzoeker had verklaard, stelt verzoeker dat dit gekaderd moet worden binnen de eerder geschetste context

van de ligging van het benzinestation in relatief veilig stedelijk gebied. Daarnaast stipt verzoeker aan dat deze collega's gewone werknemers waren, die geen verantwoordelijkheid hadden, en om die reden een minder interessant doelwit waren. Nog om die reden, zo vult verzoeker aan, werden de gewone werknemers niet op de hoogte gehouden van de bedreigingen om hen geen angst aan te jagen.

Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft, wordt enerzijds gesteld dat het plausibel is dat zijn vader en zijn neef bedrijven hadden die samenwerkten met de voormalige Afghaanse overheid en met de buitenlandse troepen, terwijl anderzijds wordt gesteld dat een deel van de documenten slechts beperkte bewijswaarde heeft. Verzoeker meent dat uit het geheel blijkt dat er een objectief risico bestaat voor personen die beschouwd kunnen worden als aanhangers van de voormalige Afghaanse regering en hun familieleden, hetgeen bevestigd wordt in de rapporten van het EUAA uit 2022 en 2023, waaruit verzoeker bepaalde passages aanhaalt in zijn middel. Daarnaast verwijst verzoeker naar landeninformatie van UNAMA van 2022 waarin gewelddadigheden worden gerapporteerd ten aanzien van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid. In een rapport van OSAR worden voormalige overheidsmedewerkers als een risicogroep gecategoriseerd, hetgeen wordt bevestigd in een blogpost van T. RUTTIG en in een recent rapport van Asyls van augustus 2023. Ook in het Algemeen Ambtsbericht uit Nederland van juni 2023 wordt bevestigd dat er wraakacties plaatsvinden tegen personen die hebben meegewerkt met de westerse troepen. Volgens verzoeker bestaat er in zijn hoofd een gegrond en persoonlijk risico op vervolging vanwege zijn niet-betwiste profiel als familielid van personen die nauwe banden hadden met de voormalige Afghaanse overheid en met de buitenlandse (Amerikaanse) strijdkrachten. Hierbij dient ook rekening te worden gehouden met zijn herkomst uit Jalalabad met een sterke aanwezigheid van Daesh, en met een hoge mate van willekeurig geweld, hetgeen verzoeker staft met een verwijzing naar de EUAA *Country Focus* van december 2023 en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 5 januari 2023.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. De commissaris-generaal heeft op 23 maart 2026 een aanvullende nota overgemaakt, waarbij de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

2.2.2. Verzoeker diende op 23 maart 2026 eveneens een aanvullende nota in waarbij hij nieuwe elementen ter kennis wil brengen die betrekking hebben op zijn nood aan internationale bescherming “omwille van zijn integratie en inburgering in België”. Verzoeker meent dat hieruit zijn afkeer blijkt van de religieuze voorschriften van de taliban.

Verzoeker wijst erop dat hij, sinds het hem toegelaten werd om te werken, steeds gewerkt heeft, aanvankelijk bij een tuinbouwbedrijf, daarna in de logistiek en vervolgens opnieuw als seizoensarbeider in een tuinbouwbedrijf en tussenin als flexi-jobber. Verzoeker beweert dat hij via zijn tewerkstelling in contact kwam met personen van andere culturen en met de Belgische samenleving.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij ondertussen het opvangcentrum heeft verlaten en sedert eind 2024 zelfstandig een woning huurt in Hoboken en goede contacten onderhoudt met zijn verhuurder en de burens, zoals blijkt uit de bijgevoegde getuigenissen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij een opleidingstraject volgt om Nederlands te leren.

Tot slot stelt verzoeker dat hij sinds anderhalf jaar een relatie heeft met iemand die hem als een *openminded* en respectvolle persoon omschrijft. Uit de verklaring blijkt dat verzoeker en zijn partner elkaar op regelmatige basis zien, meestal in het weekend en dat zij hun leven graag verder samen willen uitbouwen.

Volgens verzoeker wijst dit alles op een sterk gewijzigd gedrag en integratie van culturele waarden en normen. Hij stipt aan dat hij Afghanistan op 19-jarige leeftijd verlaten heeft en dat hij een levensstijl heeft aangenomen waarin individuele vrijheid, gelijkheid, zelfbeschikking en verdraagzaamheid belangrijk zijn.

Om die reden, zo stelt hij, riskeert hij blootgesteld te worden aan vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker kan niet van hem worden verwacht dat hij zijn overtuigingen in geval van terugkeer zou verbergen om vervolging te voorkomen. Hierbij verwijst verzoeker in een theoretische uiteenzetting naar rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip ‘politieke overtuiging’ uit de vluchtelingendefinitie en ‘verwestering’ als asielmotief.

Verzoeker besluit dat hij omwille van zijn ‘verwestering’ behoort tot een specifieke sociale groep, of hem minstens een politieke overtuiging kan worden toegeschreven op basis waarvan hij vervolging riskeert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Als bijlagen bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een overzicht van zijn tewerkstelling 2023-2026, een tewerkstellingsattest van G.(...), een getuigenis van M. D. R., een getuigenis van N. R., een huurovereenkomst, een verklaring van de verhuurder, een getuigenis van zijn buurman S. A., een getuigenis van zijn buurman M. V., een trajectblad van de cursus Nederlands en een getuigenis van zijn partner S. met foto's (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 4-13).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967"*. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren"*.

5.1.2. Verzoeker is een Afghaan van pashtoun-origine die oorspronkelijk afkomstig is van het Chapadara-district in de provincie Kunar (AD, stuk 8, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 19 oktober 2022, persoonsgegevens). Hij verklaarde dat zijn vader en zijn neef contracten hadden met de voormalige Afghaanse overheid en dat de taliban vroegen dat ze zich bij hen zouden aanbieden, waarna het gezin naar Jalalabad verhuisde (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 16 februari 2023). Er zouden dreig telefoons en een aanslag met een granaat op het huis gevolgd zijn (*Ibid.*). Na de machtsovername trokken verzoekers vader en zijn neef naar Kabul en bleef verzoeker in Jalalabad, waar de taliban langskwamen om zijn vader te zoeken (*Ibid.*). Een maand later zouden de taliban zijn teruggekeerd en verzoeker ontvoerd hebben en gedurende twee dagen vastgehouden hebben (*Ibid.*). Hierna zouden verzoeker en zijn neef Afghanistan verlaten hebben (*Ibid.*).

5.1.3. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van zijn identiteit. Verzoeker verklaarde dat hij niet over identiteitsdocumenten beschikt, en dat hij zijn taskara in Afghanistan en zijn reispaspoort in Turkije had achtergelaten (AD, stuk 8, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 16 februari 2023, persoonlijke documenten). Tijdens het persoonlijk onderhoud wees de *protection officer* verzoeker er uitdrukkelijk op dat *"(h)et (...) heel belangrijk (is) om alle documenten voor te leggen die uw identiteit kunnen staven"*. Tot op heden heeft verzoeker geen enkel identiteitsdocument aangeleverd.

Verzoeker legde ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal wel een ganse reeks kopieën neer van documenten die betrekking hebben op de economische activiteiten van zijn 'vader' en zijn 'neef' (AD, stuk 6, Documenten, contracten + formulieren logistiek bedrijf, vergunning benzinstation, zakelijke kaart neef M.(...), contracten + levering gas formulieren, bankdocument, contract generaal S.(...) S.(...), vergunningen). Verzoeker verklaarde dat zijn vader sinds 2009 als bedrijfsleider actief was in een logistiek bedrijf en verzoekers neef diens assistent was (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 oktober 2023, p. 7). Gelet op het gebrek aan enig begin van bewijs van verzoekers identiteit, kan de verwantschapsband van verzoeker met de personen die op deze documenten zijn vermeld niet worden nagegaan.

Luidens de verklaringen van verzoeker zou het gaan om twee bedrijven, waarvan het eerste een logistiek bedrijf was A. B. dat onder andere etenswaren leverde, en het andere bedrijf, I. I., gas, benzine en diesel leverde (*Ibid.*, p. 9). De bedrijven hadden verschillende contracten met de voormalige overheid en met de Amerikanen. Verzoeker verklaarde zelf nooit gewerkt te hebben in Afghanistan (*Ibid.*, p. 5), maar zou soms tijdens schoolvakanties zijn neef geholpen hebben op het benzinstation (*Ibid.*, p. 10).

5.1.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het bestaan van de bedrijven, hun contracten met de voormalige Afghaanse overheid en de buitenlandse strijdkrachten en de rol daarin van S. S. en M. M. op zich niet worden betwist. Het wordt ook ongeloofwaardig geacht dat verzoeker, die eigenlijk niets met deze bedrijven te maken had, omwille van voorgehouden familiale banden met de bedrijfsleiding, problemen zou hebben gekend met de taliban. Het is aannemelijk dat S. S. en M. M. bepaalde economische activiteiten hebben ontplooid en in dit kader contracten afsloten met de Afghaanse overheid en daardoor als 'overheidsgezind' gepercipieerd werden. Dit betekent evenwel niet automatisch dat verzoeker, die eigenlijk

niet bij deze activiteiten betrokken was, een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kan maken, louter omwille van zijn beweerde familiale bindingen met deze personen. In dit verband is het trouwens opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat andere medewerkers niet bedreigd werden en zelfs niet op de hoogte zouden gesteld zijn van de bedreigingen die werden geuit (*Ibid.*, p. 15-16).

5.1.5. In zijn middel beweert verzoeker dat er een objectief risico bestaat op vervolging omwille van het gegeven dat het bestaan van de bedrijven plausibel wordt geacht en omwille van de actuele veiligheidssituatie in Kunar en Nangarhar, terwijl de commissaris-generaal zich zou beperken tot een onderzoek naar de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten die in het verleden plaatsvonden. Verzoeker slaagt er in elk geval niet in de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de dreigbrieven die de familie zou hebben ontvangen vanwege de taliban en aan de vasthouding van verzoeker. Verzoeker kon geen enkele concrete informatie verschaffen over de talibanleden die deze vervolgingsfeiten zouden hebben gepleegd en ontweek de vragen van de *protection officer* (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 oktober 2023, p. 13-14). Door vage en weinig doorleefde verklaringen af te leggen maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze vervolgingsfeiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

5.1.6. De Raad wijst erop dat verzoeker enerzijds verklaarde dat zijn vader in 2009 zijn activiteiten voor het logistieke bedrijf startte en dat de familie in 2012 (1391) van het dorp in Kunar naar Jalalabad was verhuisd omdat de taliban 's nachts naar hun huis zouden zijn gekomen omwille van de samenwerking van zijn vader met de voormalige Afghaanse overheid (AD, stuk 5, bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 oktober 2023, p. 6). Anderzijds zou de familie 4 à 5 jaar na de start van hun activiteiten, dus toen ze reeds in Jalalabad verbleven, precies in Kunar een benzinstation geopend hebben dat lucratieve contracten afsloot met een Amerikaanse basis, met de NDS en met bepaalde NGO's (*Ibid.*, p. 11). De commissaris-generaal merkt op dat het uiterst bevreemdend is dat de familie vanuit Kunar naar Jalalabad verhuisde omwille van bedreigingen die gestoeld waren op collaboratie met de voormalige overheid en daarna in Kunar een risicovolle samenwerking opstart voor de levering van brandstoffen aan de overheid en buitenlandse strijdkrachten. Deze gang van zaken relativeert de ernst van de voorgehouden onderliggende bedreigingen. Verzoeker zet in zijn middel uiteen dat het benzinstation omwille van zijn geografische ligging onder overheidscontrole viel waardoor dit relatief veilig was. Bijgevolg doet verzoeker verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die zijn familie zou hebben ontvangen en het risico dat zij liepen omwille van de economische activiteiten van zijn vader en zijn neef.

5.1.7. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker en zijn familie niet onmiddellijk uit Afghanistan vertrokken na de bedreigingen, beweert verzoeker thans in zijn middel dat er destijds in Kunar en in Jalalabad door de overheid bescherming werd geboden, die na de machtsovername zou zijn weggevallen. Verzoeker verklaarde dat er nog overheidscontrole was toen zij nog in het dorp woonden en dat zij ook in Jalalabad in een plaats waren "*die volledig beschermd was*" en benadrukte dat zij toen geen vrees hadden (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 oktober 2023, p. 16-17). Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad op de landeninformatie die in het administratief dossier is opgenomen, waaruit blijkt dat de provincies Kunar en Nangarhar in de jaren die aan de machtsovername voorafgingen het toneel waren van allerlei conflicten en geweldsincidenten (AD, stuk 7, Landeninformatie, COI 2016 – 2018 – 2020 *Security Situation*). De situationele context die verzoeker schetst in de periode die aan de machtsovername voorafging, spoort niet met de beschikbare landeninformatie, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn wedervaren in Afghanistan op de helling zet. Bovendien dient thans rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie die onvergelijkbaar is met de veiligheidssituatie ten tijde van zijn beweerd vertrek uit Afghanistan in oktober 2021 (AD, stuk 8, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 19 oktober 2022, reisroute).

5.1.8. Verzoeker bespreekt in zijn middel allerlei landeninformatie waaruit blijkt dat personen die gelieerd waren aan de voormalige Afghaanse overheid een risico lopen op represailles vanwege de taliban. In de beslissing wordt dit nergens betwist, en het wordt ook plausibel geacht dat de personen, die hij als zijn vader en zijn neef bestempeld, contracten afsloten met de voormalige Afghaanse overheid. Er wordt evenwel vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit en familiebanden niet aantoont en evenmin aantoont dat hij effectief betrokken was bij de economische activiteiten van zijn 'vader' en/of zijn 'neef'. Derhalve maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij hierdoor problemen zou hebben ondervonden met de taliban. Er kan aan het asielrelaas van verzoeker geen enkel geloof worden gehecht.

5.1.9. In zijn aanvullende nota van 23 maart 2023 werpt verzoeker voor het eerst een nieuw asielmotief op, met name een vrees voor vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn tewerkstelling in België, het volgen van taallessen en de contacten met zijn vriendin.

5.1.10. In haar aanvullende nota van 23 maart 2026 stelt de verwerende partij het volgende betreffende het risico op vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (zie ook **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het

openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

5.1.11. Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen.

5.1.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bijna 20 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, gehuwd was en vader ging worden van een zoon (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 12 oktober 2023, p. 5). Hij liep school tot en met de twaalfde graad en omschrijft zichzelf als een soennitisch moslim (*Ibid.*, p. 4). Verzoeker heeft zijn vormende jaren dus in Afghanistan doorgebracht. Alle leden van zijn familie, behalve zijn vader, die volgens de verklaringen van verzoeker ter

terechtzitting in Pakistan zou verblijven, verblijven nog in Afghanistan (*Ibid.*, p. 5-6). Ondertussen verblijft verzoeker ongeveer 3,5 jaar in België, hetgeen niet opweegt tegen de duur van zijn verblijf in Afghanistan.

Uit de bijlagen bij verzoekers aanvullende nota blijkt dat hij reeds sinds het voorjaar van 2023 tewerkgesteld is in België in de tuinbouwsector en de logistiek (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 4) en ondertussen nog als flexi-jobber actief was (*Ibid.*, p. 5-6). Het gegeven dat verzoeker actief is op de arbeidsmarkt is uiteraard lovenswaardig, maar betekent niet automatisch dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' zal worden gepercipieerd. Verzoekers actieve deelname aan het maatschappelijke leven in België wijst op een hoge flexibiliteit, maar kan niet worden aanzien als een toonbeeld van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier een socio-economisch leven heeft uitgebouwd, is uitermate lovenswaardig, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen.

Uit de bijlagen bij zijn aanvullende nota blijkt ook dat hij een onberispelijk gedrag vertoont in zijn huurappartement in Hoboken (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 8-11) en dat hij stappen heeft gezet om Nederlandse les te volgen (*Ibid.*, bijlage 12). Deze tekenen van integratie vormen evenwel geen bewijs van gedragingen die een sterke verinnerlijking van westerse waarden impliceren die een terugkeer naar Afghanistan zouden bemoeilijken. Tenslotte haalt verzoeker een relatie aan met een zekere S. uit Oostende (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 13), maar de precieze identiteit van verzoekers partner en de duurzaamheid van deze relatie kunnen geenszins worden nagegaan. Bovendien is het niet duidelijk hoe deze beweerde amoureuze relatie zich verhoudt tot de gezinsbanden (huwelijk en minderjarige zoon) van verzoeker in zijn land van herkomst. Het is onduidelijk in hoeverre het in Afghanistan bekend is dat hij hier een (buitenechtelijke) relatie heeft. Er liggen geen overtuigende bewijzen voor van een levensstijl die individuele vrijheid, gelijkheid, zelfbeschikking en verdraagzaamheid vooropstellen, zoals verzoeker beweert. Het werd niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker in geval van terugkeer gepercipieerd zal worden als een tegenstander van de taliban, mede gelet op het gegeven dat zijn voorgehouden link met de voormalige Afghaanse overheid ongeloofwaardig werd bevonden.

5.1.13. Wanneer, zoals *in casu*, de voorgehouden vrees voor vervolging op basis van zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig wordt geacht en verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn verblijf in het Westen, bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zowel de vervolging die hij vreest omwille van zijn familiale band met zijn vader en zijn neef, die met hun bedrijven contracten hadden afgesloten met de voormalige Afghaanse overheid, als de voorgehouden vrees omwille van 'gepercipieerde' verwestering, ongeloofwaardig werden bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker gaat in zijn middel nergens concreet in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5.2.5. In zijn aanvullende nota van 23 maart 2026, waarin onder andere de meest recente landeninformatie mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiietische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.6. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel nergens in Afghanistan sprake te zijn van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van bepaalde individuele kenmerken een hoger risico loopt op slachtofferschap van het zeer beperkt aanwezige willekeurige geweld in de provincie Kunar, waarvan hij oorspronkelijk afkomstig is, of in de provincie Nangarhar, waar hij de laatste 10 jaar voor zijn vertrek verbleven heeft.

5.2.7. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker heeft ook geen schending aangetoond van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk heeft gemaakt

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN